

Cuvintele Sfântului Părinte Papa Leon al XIV-lea la Sfânta Liturghie de încheiere a Jubileului Tinerilor

Tor Vergata, 3 august 2025

Bună dimineața tuturor! Duminică binecuvântată!

Sper că ați reușit să vă odihniți puțin.

În curând vom începe cea mai mare celebrare pe care ne-a lăsat-o Cristos: însăși prezența Sa în Euharistie. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Să fie cu adevărat un moment de neuitat pentru fiecare dintre noi, în timp ce, împreună, ca Biserică a lui Cristos, Îl urmăm, mergem împreună și trăim cu Isus Cristos. O celebrare binecuvântată tuturor!

Dragi tineri,

După Veghea de rugăciune trăită împreună aseară, ne regăsim astăzi pentru a celebra Euharistia, Sacramentul dăruirii totale de sine pe care Domnul ne-a oferit-o. Ne putem imagina că retrăim, în această experiență, drumul făcut în seara Paștelui de ucenicii din Emaus (cf. Lc 24,13-35): la început se îndepărtau de Ierusalim temători și dezamăgiți; plecau convinși că, după moartea lui Isus, nu mai era nimic de așteptat, nimic în care să-și pună speranța. Și totuși, L-au întâlnit chiar pe El, L-au primit ca însoțitor de drum, L-au ascultat explicând Scripturile și, în cele din urmă, L-au recunoscut la frângerea pâinii. Atunci li s-au deschis ochii și vestea cea mare a Învierii a pătruns în inima lor.

Liturghia de astăzi nu ne vorbește direct despre acest episod, dar ne ajută să medităm la ceea ce el ne spune: întâlnirea cu Cristos cel Înviat care ne schimbă viața, care luminează sentimentele, dorințele și gândurile noastre.

Prima lectură, luată din Cartea lui Qohelét, ne invită, asemenea celor doi ucenici, să luăm contact cu experiența limitelor noastre, a efemerității lucrurilor care trec (cf. Qo 1,2; 2,21-23); iar psalmul responsorial, care îi răspunde, ne oferă imaginea „ierbii care răsare: dimineața înflorește și crește, seara este cosită și se usucă” (Ps 90,5-6). Sunt două mesaje puternice, poate chiar șocante, dar care nu trebuie să ne înspăimânte, ca și cum ar fi „subiecte tabu” de evitat. Fragilitatea despre care vorbesc este, de fapt, parte a minunii care suntem. Să ne gândim la simbolul ierbii: nu este minunat un câmp înflorit? Sigur că da, este delicat, format din fire fragile, vulnerabile, care se pot usca, frânge, dar care, în același timp, sunt imediat înlocuite de altele care răsar, iar primele devin hrană și îngrășământ pentru cele noi, consumându-se pentru viața celorlalte. Așa trăiește câmpul, reînnoindu-se mereu, iar chiar și în lunile reci ale iernii, când totul pare încrămențit, energia lui frează sub pământ și se pregătește să izbucnească primăvara în mii de culori.

Și noi, dragi prieteni, suntem făcuți așa: nu pentru o viață previzibilă și statică, ci pentru o existență care se reînnoiește neconștient în dăruire și iubire. În noi trăiește mereu aspirația spre „ceva mai mult”, pe care nicio realitate creată nu ni-l poate da. Avem o sete mare și arzătoare, pe care niciun lucru din această lume nu o poate stinge. Să nu ne înșelăm inima încercând să o potolim cu înlocuitori inutili! Mai bine să o ascultăm! Să o folosim ca pe un scaunel pe care ne suim, ca niște copii care se ridică pe vârfuri pentru a privi pe fereastra întâlnirii cu Dumnezeu. Și acolo Îl vom descoperi pe El, care ne așteaptă, ba chiar bate ușor la geamul sufletului nostru (cf. Ap 3,20). Și este minunat, chiar și la 20 de ani, să-I deschidem inima larg, să-L lăsăm să intre, pentru a porni cu El spre orizonturile veșnice ale infinitului.

Sfântul Augustin, vorbind despre intensa sa căutare a lui Dumnezeu, se întreba: „Care este, deci, obiectul speranței noastre [...]? Este pământul? Nu. Ceva care vine din pământ, ca aurul, argintul, copacul, recolta, apa [...]? Aceste lucruri plac, sunt frumoase, sunt bune aceste lucruri” (*Sermo 313/F, 3*). Și încheia: „Caută pe Cel care le-a făcut, El este speranța ta” (*ibid.*). Reflectând apoi la parcursul său, se ruga spunând: „Tu [Doamne] erai în mine, iar eu în afară. Acolo Te căutam [...]. M-ai strigat și strigătul Tău mi-a străpuns surzenia; ai strălucit, și lumina Ta mi-a risipit orbirea; ai răspândit mireasma Ta, și am respirat-o și suspin către Tine; Te-am gustat (cf. Ps 33,9; 1Pt 2,3) și sunt flămând și însetat (cf. Mt 5,6; 1Cor 4,11); m-ai atins și m-am aprins de dorința păcii Tale” (*Confesiuni, 10, 27*).

Fraților și surorilor, sunt cuvinte foarte frumoase, care ne amintesc ceea ce spunea Papa Francisc la Lisabona, în timpul Zilei Mondiale a Tineretului, altor tineri ca voi: **„Fiecare este chemat să se confrunte cu mari întrebări, care nu au [...] un răspuns simplist sau imediat, ci invită la un drum, la a se depăși pe sine, la a merge dincolo [...], la o decolare fără de care nu există zbor. Să nu ne alarmăm, așadar, dacă ne simțim interior însetați, neliniștiți, incompleți, dornici de sens și de viitor [...]. Nu suntem bolnavi, suntem vii!”** (*Discurs la întâlnirea cu tinerii universitari, 3 august 2023*).

Există o întrebare arzătoare în inima noastră, o nevoie de adevăr pe care nu o putem ignora, care ne conduce să ne întrebăm: **ce este fericirea adevărată? Care este adevăratul sens al vieții? Ce ne poate elibera din capcana lipsei de sens, a plictiselii și a mediocrității?**

În zilele trecute ați trăit multe experiențe frumoase. V-ați întâlnit cu tineri de vârste apropiate, veniți din diferite părți ale lumii, aparținând unor culturi diverse. Ați făcut schimb de cunoștințe, ați împărtășit așteptări, ați dialogat cu orașul prin artă, muzică, tehnologie și sport. La Circo Massimo, apropiindu-vă de Sacramentul Pocăinței, ați primit iertarea lui Dumnezeu și I-ați cerut ajutorul pentru a trăi o viață bună.

În toate acestea putem recunoaște un răspuns important: **împlinirea vieții noastre nu depinde de ceea ce acumulăm**, nici, așa cum am auzit în Evanghelie, de ceea ce posedăm (cf. Lc 12,13-21). Este legată mai degrabă de ceea ce primim cu bucurie și știm să dăruim (cf. Mt 10,8-10; In 6,1-13). A cumpăra, a aduna, a consuma, nu e suficient. Avem nevoie să ridicăm ochii, să privim în sus, spre „cele de sus” (Col 3,2), pentru a înțelege că toate lucrurile din lume au sens doar în măsura în care ne ajută să ne unim cu Dumnezeu și cu frații noștri, în caritate, dezvoltând în noi „sentimente de duioșie, de bunătate, de umilință, de blândețe, de îngăduință” (Col 3,12), de iertare (cf. v. 13), de pace (cf. In 14,27), asemenea celor ale lui Cristos (cf. Fil 2,5). În această lumină vom înțelege din ce în ce mai bine ce înseamnă cuvintele: **„speranța [...] nu dezamăgește, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat”** (cf. Rom 5,5).

Dragi tineri, speranța noastră este Isus. El este, așa cum spunea Sfântul Ioan Paul al II-lea, „Cel care trezește în voi dorința de a face din viața voastră ceva mareț [...], pentru a vă îmbunătăți pe voi înșivă și societatea, făcând-o mai umană și fraternă” (*Ziua Mondială a Tineretului, Veghea de rugăciune, 19 august 2000*). Să rămânem uniți cu El, să rămânem în prietenia Sa, întotdeauna, cultivând-o prin rugăciune, adorație, Împărtășanie, Spovadă frecventă și caritate generoasă, așa cum ne-au învățat fericirii Piergiorgio Frassati și Carlo Acutis, care în curând vor fi proclamați sfinți. Aspirați la lucruri mari, la sfințenie, oriunde v-ați afla. Nu vă mulțumiți cu mai puțin. Și astfel, veți vedea crescând în voi și în jurul vostru lumina Evangheliei.

Vă încredințez Mariei, Fecioara Speranței. Cu ajutorul ei, când veți reveni în zilele următoare în țările voastre, în toate colțurile lumii, continuați să mergeți cu bucurie pe urmele Mântuitorului și molipsiți-i pe toți cei pe care îi întâlniți cu entuziasmul vostru și cu mărturia credinței voastre! **Drum bun!**

Traducere: Mihaela Caba-Madarasi (Biroul de Presă EGCO)